

Hirosze Tadasi

Az izé

Szólt az első tudós:

– Véleményem szerint ez az izé a régiek egyik fegyvere volt. Akit ezzel fejbe vágtak, jelentékeny sérüléseket szenvedett. Ám alkalmasnak látszik arra is, hogy az ellenfél támadásait felfogják vele. Mindez azt valószínűsíti, hogy az ősidők mindennapos harci, illetve önvédelmi eszközéről van szó.

Felállt erre a második:

– Alig hiszem, hogy fegyverül szolgált volna. Található rajta ugyanis két olyan haránt irányú kiemelkedés, amelyeken kopás nyomai fedezhetők fel. Vizsgálataink során az említett részekben különféle anyagmaradványok között banánrostokat is felfedeztünk. E növény gyümölcsét az ember nagy előszeretettel fogyasztotta akkoriban. Ugye, kérem, ebből az következik, hogy kedvenc eledelét erre az izére kente fel, s onnan nyalogatta.

A harmadik szakférfiúra is rákerült a sor:

– Távoll álljon tőlem, hogy tudós barátaimmal vitázzam, mégis szeretném felhívni becses figyelmüket az izén található lyukra. Azt hiszem, megtaláltam ezen folytonossági hiányok rendeltetésének titkát, s ez nem kis mértékben elősegíti majd a kérdés tudományos magyarázatát. Vizsgálódásaim eredményeként jelenthetem, hogy a nyílások helyzete megfelel az ősök szeme és orra akkori állásának. Ebből pedig az következik, hogy valamilyen célból az izét az arcukon viselhatték.

Azonban ez a vélemény sem tudta az első két magyarázatot cáfolni, mert mindegyik keményen kitartott saját álláspontja mellett. Időgép alkalmazása mellett döntöttek tehát.

Kisvártatva meg is érkezett az ősidőkből egy ember az időgép fedélzetén.

– Azt kérdezik tehát, hogy ezt itt mire használtuk akkoriban... Tulajdonképpen így, ahogy van, semmire. De várjunk csak...

Kutatva nézett körül, mintha csak keresne valamit, aztán valahonnét a csípője körül előhúzott egy növényi rostokból készült szövetcsíkot és kettébe hajtotta. Felkapta az *izét*, belefűzte a csíkot, de olyan ügyesen, hogy mindnyájan odavoltak a csodálkozástól.

Ezután a lábát helyezte rá az izére. A lábán öt ujjat is növesztett, egyik sem volt neki még rendesen visszafejlődve. Egyik ujját elkülönítette a többitől, s az így keletkezett hézagba beleillesztette a szövetcsíkot. Fel is emelte a lábát, hogy műve még jobban látható legyen. Az izé úgy simult a talpához, mintha odanőtt volna.

Kis ideig fel-alá járkált, majd így szólt:

– Ez tehát a *geta* – avagy a japán fapapucs.